

τὸν νωθρὸν ἀνατολίτην χαλδᾶν καὶ ἐσχάτως εἰσαχθέντας τοὺς ὡς αἱ ὀρικτικαὶ ἀρμενοκαθόλικαι τοῦ Πέραν ἀπαραιμύλους τὴν γεῦσιν γιαιλατζή ντολμάδες.

Εἰς τὴν τελευταίαν εἰσαγωγὴν εἰργάσθη μετ' ἀνταξίας ἐπιμονῆς ὁ πονηρὸς Δούκουλλος διευθυντὴς τοῦ *Ραμπαρᾶ* ὅταν τοὺς πρωτοεῖδεν ἐπὶ τοῦ μπουφέ βάλλοντας λαμπρὰς σπινθηροβολοῦντος ἐλαίου ἀκτῖνας ἔλαμψεν ἐκ μακαριότητος καὶ ὡς ζηλότυπος μαῦρος μάλιστα ἐσυγχώρησεν εἰς τὴν παρέαν τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** νὰ λάβῃ ὀλίγον μεζέν.

Ἀφίνομεν ὅτι καθ' ἐκάστην ἐσπέραν Παρασκευῆς καὶ Σαββάτου γίνεται ἐκεῖ μέσα τὸ *Ἀνάστα* τὸ ξενοδοχεῖον, ποῦς νὰ πρωτοπάρῃ τὰ περίφημα στρεΐδια, τὰ μεταβάλλοντα τὸ ξενοδοχεῖον *Εὐρώπη* εἰς ἀληθινὸν παρισινὸν Ἑστιάτοριον τοῦ Λούδρου.

Ἡ εὐωδία τῶν γιαιλατζή ντολμάδων ἐλκύει ἐκεῖ καθ' ἐσπέραν καὶ τὸν δημοτικώτατον βένν τῶν Ἀθηνῶν με τοὺς παιδρὸς ξεναγούς του.

Ἀφίκετο νὰ ἑορτάσῃ τὰς ποιητικὰς αὐτὰς ἡμέρας ὁ μέγας ποιητὴς μας **Ἀχιλλεὺς Παράσχος** καὶ ν' ἀποδώσῃ τὴν ὑπαρξιν καὶ τὴν Μοῦτάν του εἰς τὸν ὀλογάλαν οὐρανὸν του, μακρὰν τοῦ ὁποῦ ἀπεδείχθη πλέον ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ ζήσῃ πνευματικῶς ἢ τοῦλάχιστον πνευματωδῶς. Προσαγορεύομεν θερμῶς τὴν ἄφριξίν του, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι ἐξήγησεν τὸ πνεῦμα τῶν περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ **Μὴ Χάνεσαι** γραφέντων, καὶ εὗρεν αὐτὰ εἰλικρινέστατα πρὸς τὴν μεγαλουργίαν του Μοῦσαν.

Ὀλίγα λεπτὰ μετὰ τὴν μάχην ὁ ἥρως τοῦ δράματος Μάνδαλος ὥφθη ἐν τινι δωματίῳ τῆς Βουλῆς, μόνος, φρενήρης, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ πῶς δὲν ἐσφάγη ὅλον τὸ κόμμα μαζύ του, καὶ τύπτων τὴν κεφαλὴν του ὠρύετο μετ' ἀσυνήθους μεγαλοπρεπειᾶς, ἀρθρόνων τὰς ἐξῆς λέξεις :

— Νὰ χ. . . . τὸν Τρικούπη καὶ τὸ κόμμα του !

II BIENNI ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΑΤΕΡ ΤΗΣ

ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ Ο ΛΑΟΣ

— Νά ! ἀπ' αὐτὸ, λέγω πρὸς τὸν ὑπηρετήν, τοῦ ὁποῦ ἤκ- πληξὴς ἐδιπλασιάζετο κατὰ πᾶν δευτερόλεπτον, δεικνύων συνάμα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὸ φαγητὸν τοῦ γείτονός μου.

Ἄα ! περιστερὰν θέλετε ; εἶπε καγχάσας, καὶ δικαίως, λίαν θορυβωδῶς. Μετὰ ἐν λεπτὸν ἤκουον νέας ἐκρήξεις γε- λώτων εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ ξενοδοχείου, ἐνθα ἦτο τὸ μαγειρεῖον. Βεβαίως ἦτο τὸ γαρσόνιόν μου τὸ ὁποῖον διηγεῖτο εἰς τοὺς καταχθονίους τούτους μαγειροὺς τὴν ἱστορίαν μου.

Ἐννόησα τότε ὅτι εἶπα μίαν ἀνοησίαν ἐσημείωσα τὴν λέ- ξιν, καὶ ὅταν μετέβην εἰς τὸ δωματίόν μου εἶδα ὁ ἄθλιος ὅτι ἀντὶ περιστερᾶς ἐζήτησα ληστὴν, εὐχαριστήσας καθ' ἐ- αὐτὸν τὸ γαρσόνιον, ὅτι δὲν με παρέδωκεν εἰς κλητῆρας. Εἰς τὴν γερμανικὴν *rauber* σημαίνει ληστής· *taube* δὲ περιστε- ρά· πῶς ἐσυγχίσθησαν τὰ δύο ταῦτα ἐκ διαιρέτου ἀντίθετα ὄντα εἰς τὴν κεφαλὴν μου, εἶναι αἰνίγμα· ὡς καὶ ἡ λέξις ἢ σημαίνουσα ἀνθρωπὸν ληστὴν, ἔχει φαίνεται ληστρικὰς δια- θέσεις καὶ εἰσῆλθε κρυφίως εἰς τὸν νοῦν μου καταλαβοῦσα τὰ δικαιώματα τῆς ἀθώας περιστερᾶς !

Τὸ γεγονός τοῦτο μὲ ὑπενθυμίζει τὸ πάθημα ἐνὸς φίλου μου ἐνταῦθα ἀφιχθέντος μὲ ὀκτώ γερμανικά πρὸ ἐτῶν πινων. Εἶχε γευματίσει καὶ οὗτος καὶ ἐπεθύμει ὁ κ. ἓνα φροῦτον διὰ νὰ δώσῃ τέρμα πλέον εἰς τὴν ἀνυπόφορον εὐχαρίστησιν τοῦ τρώγειν. Εἶναι ἀληθές ὅτι δὲν ἔδειξεν ἀνθρωποφαγικὰς τάσεις, ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε ὄχι καὶ πολὺ ἡμερώτερός μου ἐ- φάνη· ἐκάλεσε λοιπὸν τὸν ὑπάλληλον τῶν φαγητῶν καὶ τῷ εἶπε μὲ ἓναν ἐτι ἐλεύθερον ἀέρα σκαλίζων διὰ τῆς ὀδοντο- γλυφίδος του τοὺς ὀδόντας : « Φέρε μου, σὲ παρακαλῶ, ἓνα κόρακα ». (ὅρα τὴν ἀνω σκηνήν). Ἦθελεν καὶ ὁ δολοφόνος οὗτος τῶν γερμανικῶν νὰ εἴπῃ, ὅτι ἐζήτει σταφυλῖα !! *Ra- ben* σημαίνει κόραξ· *traube* δὲ σταφυλάς· ἡ μικρὰ αὕτη ἡ- χητικὴ ὁμοιότης τῶν δύο λέξεων παρέσχε καὶ εἰς αὐτὸν τὴν περίστασιν νὰ κάμῃ μίαν τοιαύτην ἐπίδειξιν γλωσσομαθείας.

Καὶ ἐπειδὴ εἰς λόγος φέρεται τὸν ἄλλον ἐν εἶδει ἀρροβα- τῶν, καὶ ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα ἀμίμητα ἀληθῆ ἀνέκδοτα μόνον διὰ τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** εἶνε δυνατόν νὰ ἀποθανατισθῶσιν, διὰ ταῦτα θὰ ἀναφέρωμεν δύο ἀκόμη ὅμοια δράματα, τὰ ὁποῖα ὅμως ἔσχον τόπον ἐκτυλίξεως ἐν Παρισίοις. Εἰς συμπατριώ- της μας Ῥωμῆς ἀπὸ τὸν Ἑλμπὸ ἐφθασε πνέων τὰ λεί- σθια ἐκ πείνης εἰς Παρισίους. Ἀπὸ τῆς Μασσαλίας μέχρι τῆς πρωτευούσης δὲν ἔφαγε, λέγει, τίποτε, τὸ μὲν διότι ἔ- τρεχε πολὺ ἡ ἀμαξοστοιχία χωρὶς νὰ παραμένῃ πολὺ εἰς τοὺς σταθμούς, τὸ δὲ διότι δὲν ἐγνώριζε, λέγει, Γαλλικά !! ἄμ *pösch* θὰ φᾶch, ἔλεγεν, ὅταν δὲν ζήρεῖς νὰ πῆch τί θέ- λειch ?

Ἐφθασε τέλος εἰς Παρισίους, ἐνθα τὸ ἐνστικτὸν τῆς πεί- νης τὸν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ τὴν τελευταίαν ταύτην Ὀλυμ- πιακὴν του λογικὴν καὶ μετέβη, εἰς ἐν ξενοδοχεῖον.

Ἄς σπεύσωμεν νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἦτο πολὺ ἐντροπα- λός, ὡς ὁμολογεῖ, πρὸς δὲ ὅτι ἐγνώριζε καὶ σικιὰς τινὰς γαλλικῶν λέξεων. *Garchon* ! εἶπε, *manzar* !

Ἐλαβε μίαν πατσέταν δι' ἧς περιέβαλε τὸν λαιμὸν του καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν ὑπηρετήν διὰ τοῦ δακτύλου τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν γραμμάτων τοῦ καταλόγου τῶν φαγητῶν.

Ἦτο σοῦπα· τὴν ἐρούφηξεν ἐν ἀκαρεῖ μὲ ἦχον πενήντα ῥογχιζόντων ἀνδρῶν. Δεικνύει τὴν δευτέραν γραμμὴν, ὑπο- θέτων ὅτι μετὰ τὴν σοῦπαν, βεβαίως θὰ ἀκολουθεῖ τὸ βρα- στόν· ἤθελε, βλέπετε, νὰ διορθώσῃ καὶ νὰ ἐνδυναμώσῃ τὸν στόμαχόν του. Μετ' ὀλίγον ὁ ὑπηρετὴς τῷ φέρεται δευτέραν σοῦπαν. Ἐκοντοστάθη, λέγει, ὀλίγον, ἀλλὰ ἐντρεπόμενος δὲν εἶπε τίποτε καὶ ἐρούφηξε καὶ αὐτὴν τὴν σοῦπαν.

Πρὶν ἢ διατάξῃ καὶ πάλιν, ἔκαμε τὸν ἐξῆς ἐμβριθεὶ συλ- λογισμόν : Εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ κατάλογοι ἔχουν πρῶτα τὴν σοῦπαν, ὕστερα τὰ δύο εἰδῶν βραστά, ὕστερον ἔρχονται τὰ ψητὰ καὶ τέλος τὰ ὀπωρικά· ὥστε, εἶπεν, ἂν ἔχουν ἐδῶ δύο εἰδῶν σοῦπες ἃς δεῖξω δύο γραμμάς ἀκόμη παρακάτω διὰ νὰ ἐπιτύχω τὸ βραστόν.

Δεικνύει τὴν τετάρτην γραμμὴν, ἀφοῦ ὡς ἱκανὸς ἀξιωμα- τικὸς τῶν ἐπιτελῶν ἔκαμε τὸν τοπογραφικὸν παραλληλισμὸν τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Γαλλικῶν καταλόγων τῶν φαγητῶν, καὶ περιμένει ὡς Μόλτης τὴν βεβαίαν ἐπιτυχίαν.

Τρίτην σοῦπαν μετ' ὀλίγον τῷ παρουσιάζει ὁ ὑπηρετὴς γελῶν πονηρῶς. Εἰς τὴν παρουσίαν τῆς τρίτης ταύτης σοῦ- πας ἔδειξεν ὀλίγα σημεῖα διαμαρτυρήσεως ἐκφρασθέντα διὰ τῶν δακτύλων του καὶ τοῦ κοκκινίσματος τοῦ προσώπου· ἀλλὰ, ἐπειδὴ δὲν ἤξευρε γαλλικά, δὲν εἶπε τίποτε καὶ τὴν ἐρούφηξε καὶ αὐτήν.

Τέλος ἰδὼν ὅτι δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ φάγῃ μέσον τοῦ κα- ταλόγου καὶ ἐνθυμηθεὶς κατὰ τύχην μίαν γαλλικὴν λέξιν, ἐτόλμησε νὰ ἀποταθῇ πρὸς τὸ γαρσόνι καὶ εἶπε μετὰ συ-

στολής τινος: *mouton*! Διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἰδέαν, ἣν εἶχεν ἐν τῷ στομάχῳ του, ἐνόμισε καλὸν νὰ συνοδεύσῃ τὴν λέξιν ταύτην καὶ διὰ χειρονομίων τινων ἔκαυσε λοιπὸν τοὺς δακτύλους τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς του πρὸς τὴν παλάμην διὰ νὰ σχηματίσῃ ἓνα σωλήνα, καὶ ἀκολουθῶς εἰσήγαγε τὸν δεξιὴν δάκτυλον τῆς δεξιᾶς του εἰς τὸν σωλήνα τοῦτον τῆς ἀριστερᾶς του, καὶ ἐπανελάμβανεν ὁ δυστυχὴς: *mouton*! *mouton*! δεικνύων συνάμα καὶ τὸ ἀκατανόητον ἐκεῖνο σχῆμα. Ἐννοοῦσε νὰ τὸν φέρουν ἀρνάκι τῆς σούβλας! Οἱ ὑπηρεταὶ συνηθροίσθησαν γελῶντες χωρὶς οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν νὰ κατορθώσῃ νὰ μαντεύσῃ τί ἔκρυπτεν ὁ Ὀλύμπιος κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. Ἐπὶ τέλους ἀρπάζει πάλιν τὸν κατάλογον καὶ δεικνύει εἰς τὴν δευτέραν στήλην, ὅχι ἄνευ ἀγανακτικῆς αἰτίας τινος, καὶ παρεδόθη εἰς σκέψεις μαντικὰς, ἕως οὗ ὁ ὑπηρετὴς φέρῃ τὸ ὑποδείχθέν. Ἐὰν δὲν εἶνε, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ψητὸν, τοῦλάχιστον ἂς εἶνε κανένα φαγητὸν μὲ λαχανικά αὐτὸ τὸ ὅποιον θὰ μὲ φέρῃ. Καὶ ἐπερίμενεν ἀνυπομονῶς.

Τὸ ἀμείλικτον γαρσόνιον μετ' ὀλίγων μίαν κομπόσταν ἐκ δαμασκηνῶν καταθέτει ἐνώπιόν του καὶ ἀποσύρεται εἰς μίαν γωνίαν διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τοῦ θεάματος.

Τὴν τρώγει ταχέως ὁ μάρτυς μας μὲ τρία ψωμιά· πληρώνει τρεῖς σούπας καὶ μίαν κομπόσταν, λαμβάνει ἐν βίᾳ τὸν πῖλόν του καὶ ἀπέρχεται δρομαίως κρατῶν κατὰ συμπτῶσιν τὴν κοιλίαν μὲ τὰς χεῖράς του, καὶ λαβὼν τὴν συντομώτερον πρὸς τὴν οἰκίαν του ἄγουσαν

Δεύτερον δρᾶμα.

Ἐκβῆθα εἰς μίαν *pension* ἐν Παρισίοις τέσσαρες Ἕλληνες, δύο Γάλλοι καὶ τινες Κυρίαί· ὁ ἥρως τοῦ δράματος ἐκάθητο ἀπέναντί μου· ὡς πρὸς τὰ γαλλικὰ εὗρισκετο εἰς τὸ 8^{ον} θέμα τῆς μεθόδου τοῦ Ὀλλενδόρφου. Ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀκόμη φαγητοῦ παρετήρησα ὅτι ὁ μέλλων ἥρως ἦτο βεβουλισμένος εἰς βαθεῖας σκέψεις· ἐνίοτε τὰ χεῖλιά του ἐκδηλοῦντα ὅτι συνέδεσεν μακρὰν συνομιλίαν μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ του· εἰς τὸ τέλος τοῦ δευτέρου φαγητοῦ ἔλαβε στάσιν ἀνθρώπου μέλλοντος νὰ ἐμιλήσῃ· ἀλλ' αἱ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ζωηραὶ συνομιλῖαι τῶν συνδαιτημένων ἠνάγκασαν τὸν παραλειθόντα ῥήτορα νὰ ἀναβάλῃ τὸν λόγον του. Τέλος κατὰ τὰ ἐπιδορπία διακόπτεται αἴρνης ἡ φαιδρὰ συζήτησις ὑπὸ μιᾶς βροντώδους φωνῆς. Εἶχε λάβει τὸν λόγον ὁ πρωταγωνιστής, χωρὶς κἄν νὰ δώσῃ προσοχὴν τί ἐλέγετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, καὶ ἔρριπεν εἰς τὸ μέσον τοὺς ἀθανάτους τούτους λόγους: *z'ai connu auzourd'hui in Français sous paraplouie.*

Ἐννοεῖται οἰκοθεν ὅτι δὲν ἐχρειάζετο νὰ μᾶς γαργαλίσῃ τις διὰ νὰ γελᾶσωμεν· τὸ θερμόμετρον τῆς εὐθυμίας τῆς δημηγύρεως ἐδείκνυνεν ἤδη 100^ο βαθμούς· Ἦρεω.

— Μπρὲ τί θέλεις νὰ πῆς; τὸν ἠρώτησεν εἰς συμπατριώτης, ἀναδεχθεὶς νὰ γείνῃ διερμηνεὺς παρὰ ταῖς κυρίαῖς ἀνυπομονούσαις νὰ ἀκούσωσι τὴν διασάφησιν τῆς φράσεως.

Ὁ συριχθεὶς καλλιτέχνης μας ἠναγκάσθη μὲ τόνον ἀποθαρρυντικὸν νὰ δώσῃ τάσιν μακρὰν ἐρμηνείαν τῆς στρυφνῆς φράσεώς του, ὅσην δὲν ἠδύνατο ὁ καλλιτέρας δάσκαλος νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ μιᾶς φράσεως τοῦ Θουκυδίδου· καὶ εἶπεν: «Νᾶ, βρε ἀδερφέ, σήμερον ἔβρεχε καὶ ἦμην εἰς τὸν κῆπον τοῦ Λουξεμβούργου· εὗρισκόμεν κατὰ ἀπὸ ἐν δένδρον καὶ εἶχον τὴν ὀμπρέλλαν μου ἀνοικτήν, διότι ἡ βροχὴ ἦτο ῥαγδαία· ἐκεῖ ἦλθεν εἰς Γάλλος καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ μείνῃ ὑπὸ τὴν ὀμπρέλλαν μου ἕως οὗ παρέλθῃ ἡ βροχὴ· καὶ ἔτσι ἐγνωρίσθημεν, καί.»

Ὑπονοεῖται εὐκόλως ὅποιοι ῥαγδαῖοι γαγκάδες διεδέχθησαν τὴν ἐνδιαφέρουσαν ταύτην ἐξήγησιν καὶ πληροφορίαν.

Αὐτὰ συμβαίνουν εἰς Παρισίους, καὶ πανταχοῦ ὅπου δὲν γνωρίζει τις τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου, καὶ ὅταν καταναλίσκη πέντε ἔτη εἰς τὸ Γυμνάσιον διὰ νὰ μάθῃ εἰς σπουδαστὴς τὰ Λατινικά.

Ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ Πράτερ μας.

Ἐκαπνίζομεν ἤδη τὸ σιγαρίδιόν μας μετὰ τὸ δειπνόν θεώμενοι τοὺς εἰς τὰς δεξαμενὰς πλήρεις ζύθου κολυμβῶντας ἄνδρας καὶ γυναῖκας καὶ παιδιὰ ἀναμῖξ· ἡ μουσικὴ πάλιν ἤρχισε νὰ ὠρεῖται· τὰ ὠτὰ μου ἦσαν ἐν ἐξάψει καὶ μὲ ἡπείλουν νὰ μὲ ἐγκαταλείψωσιν· ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί μου ἦσαν μαγευμένοι, διότι ἔβλεπον ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω τοῦ παραπήγματος τῶν μουσικῶν μίαν κόρην ξανθὴν ὡς Οὐγγρικὸς οἶνος χορεύουσαν τὸν Οὐγγρικὸν χορὸν μετὰ τῆς μητρὸς της, ἡ μὴ ἀπέναντι τῆς ἄλλης (ὡς εἰς τὸν νησιώτικον χορὸν ἐν Ἑλλάδι)· ἐφαίνετο ὁ ἀφελὴς ἐνθουσιασμός των ἀναμνησκόμενων· ἐκείνην τὴν στιγμήν τῆς πατρίδος των. Τί σωματικοὶ σεισμοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι· τῆς ὡραίας Οὐγγρου νεάνιδος! ἡ παρουσία τῶν μεγαλοπρεπῶν ἡφαιστίων τοῦ σώματός της βεβαίως ἤρκει νὰ προειδοποιήσῃ καὶ εἰς τὸν ἐλαχίστα γεωλογικὰς γνώσεις ἔχοντα ὅτι οἱ σεισμοὶ θὰ ἦσαν συχνοὶ καὶ ἰσχυροὶ· ἐπικίνδυνα μέρη! ἂς φύγω!

Ἐξέρχομαι εἰς τὴν ὁδὸν καὶ κυκλοφορῶ μετὰ τῶν λοιπῶν Σαλαμινίων καὶ Γκραβιέρων· προχωρῶ ὀλίγον, τί νὰ ἰδῶ! ἢ μᾶλλον τί νὰ ἀκούσω! δέκα ταῦτοχρόνως μουσικὰς παιανίζούσας ἐκ τῶν διαφόρων ζυθοπωλείων. Πρέπει νὰ φαντασθῇς, ὡραῖέ μου ἀναγνώστα, ὅτι τὸ Σαλαμικὸν Πράτερ εἰς μίαν ἔκτασιν, ἀπὸ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ φέρ' εἰπεῖν τῶν Ἀθηνῶν μέχρι τῶν παραγκῶν τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς εἶνε πλήρες ζυθοπωλοζευδοχείων· εἰς ἕκαστον δὲ ἐξ αὐτῶν ὑπάρχει καὶ μία στρατιωτικὴ μουσικὴ ἢ ὀρχήστρα. Αἱ στρατιωτικαὶ καὶ μουσικαὶ ἐν Βιέννῃ παίζουν ἐπὶ μισθῷ εἰς ὅλα τὰ ζυθοπωλεῖα· ἐὰν δὲ ἕκαστον τάγμα ἔχῃ καὶ τὴν μουσικὴν του, τότε δυνάμεθα νὰ ὑπολογίσωμεν ὅτι περὶ τὰ 80 τοῦλάχιστον τάγματα στρατοῦ θὰ ὑπάρχουν ἐν Βιέννῃ. Νομίζω ὅτι παρέχω σπουδαίας ἐκδουλεύσεις εἰς τὸ ἀνύπαρκτον Ἑλληνικὸν ἐπιτελεῖον ἀνακαλύψας διὰ τοῦ ἀπλουστάτου τούτου ὑπολογισμοῦ τὸ ποσὸν τῶν δυνάμεων, τὰς ὁποίας διαθέτει ὁ ἐχθρὸς μας Αὐστριακὸς πρὸς υπεράσπισιν μόνον τῆς πρωτεύουσας· διότι κολακεύομαι νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν θὰ κατορθώσῃ ποτὲ νὰ λάβῃ ἄλλας καλλιτέρας πληροφορίας.

Ἰδοὺ ἐν ζεύγος περιφέρων τὸν ἔρωτα καὶ τὴν χαρὰν διὰ μέσου τοῦ πλήθους· εἶνε εἰς στρατιώτης ἐκ τῆς ἀναβολῆς του φαινόμενος νεοσύλλητος· εἶνε σπανὸς, παχὺς, ὄλος χαρὰ, ἔχων εἰς τῶν βραχίονά του μίαν κνισσοβρεμμένην, παχειάν, ἐρυθροπάρειον Κουζίναν, τῆς ὁποίας τὸ καινούργιον φόρεμα κληρονομήσαν ἐκ τοῦ παλαιοῦ τὴν κουζινικὴν αὐρὰν ἀποπνέει ἀφθόνως τὸ θρεπτικὸν τοῦτο ἄρωμα· τὰ πονηρά της χι—χι—χι καὶ ψι—ψι—ψι πρὸς τὸν στρατιώτην διεγείρουν εἰς τὴν τρογᾶδην κινουμένην καρδίαν του ἄφατα τρυφερά αἰσθήματα ἐκδηλούμενα διὰ τῆς ματαίας ἀποπειρας τῆς στρίψεως τοῦ μέλλοντος μυστακίου του ὑπὸ τῶν ἐξ ἐρωτικῆς συγκινήσεως τρεμόντων δακτύλων, καὶ συνοδευομένης ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μὲ ἐν ἡλιθίως ἐρωτικὸν λοζὸν βλέμμα πρὸς τὴν βασιλισσάν του. Ὁ στρατιώτης μετὰ τῆς ἀρωματικῆς θεᾶς του γίνονται ἄφαντοι εἰς τὸ δάσος.... Ἰδοὺ εἰς ἐργάτης μὲ τυλῶδεις χεῖρας, ἐξ ὧν φαίνονται ἐτι τὰ κεχρωματισμένα ἴγνη τοῦ ἐπαγγέλματός του, συνοδευὼν ἰσαριθμὸν μὲ τὸ ὑδρολόγιον βουλευτῶν τινων συγγενολόγιον· καταλαμβάνει θέσιν ἐν τινὶ ζυθοπωλείῳ, ἐνθα θὰ φάγῃ καὶ θὰ πῖνῃ καὶ τὸ σαλάμι θὰ φοβερῇ.

Ῥεῦμα ἀνθρώπων ἐδῶ· ῤεῦμα ἀνθρώπων ἐκεῖ· γυναῖκες μὲ

υποδήματα· ἄνδρες μὲ μισοφύσαντα· ὅλα τὰ ἀρλεκινικά χρώματα μὲ διαφόρους ἐνδυμασίας καὶ ὅλας τὰς φυσιογνωμίας βλέπει τις· παρεκεῖ τρέχουν εἰς τὸ δάσος· ἐδῶ κοιμῶνται ὑπὸ τὰ δένδρα· αἱ μουσικαὶ πανταχόθεν ταυτοχρόνως παιαίνουσιν ἀναμιγνύουσαι τοὺς ἤχους των μὲ τὸν θόρυβον τοῦ λαοῦ, τὴν κλαγγὴν τῶν ποτηρίων, τὰς εὐθύμους ἢ κλαυθμηράς φωνὰς τῶν μικρῶν παιδιῶν, μὲ τοὺς γέλωτας, τὸν κρότον τῶν τῆς σκοποβολῆς ὅπλων, τῶν τυμπανισμῶν προκαλούντων τοὺς περιπατοῦντας εἰς διάφορα ἔκτακτα θεάματα, μὲ τὴν τραχεῖαν γερμανικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἐτι τραχυτέραν σλαβικὴν. Ὅλα τὰ ζυθοπωλεῖα εἶνε πλήρη, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἔχει ὑπὲρ τὰς 200 τραπέζας κειμένας ὑπὸ τὰ δένδρα.

Κάθηται εἰς μίαν γωνίαν διὰ νὰ παρατηρήσῃ ὅλην αὐτὴν τὴν προσωρινὴν ζωὴν ἔχων ἀπέναντί μου μίαν ὥραιαν, ξανθὴν, ἀφροπλάσμενὴν Μπύραν· ἡ θέα τῆς μὲ διήγειρε καταποτικά τινα τρυφερά αἰσθήματα· τὴν καταπίνω ἐν ἀκαρεῖ ὡς Κρόνος· ἀνεγεννήθη ὅμως πάλιν ὡς Φοῖνιξ ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς· πάλιν τὰ αὐτὰ αἰσθήματα· ἡ αὐτὴ ἀγρία πρᾶξις· ἤφρισε, ἤφρισε, ἀλλὰ δὲν ἐφάνη πλέον φοβηθεῖσα τὰ ζυθοχαρῆ εὐστικτά μου.

Μετ' ὀλίγον τρίτη βιενναία, ξανθὴ καὶ ὥραία μὲ αὐτοσυσταίνεται· ἡ τρίτη καὶ εἰς τὰ παραμύθια εἶναι πάντοτε ἡ ὁμορφότερη, πόσον μᾶλλον εἰς τὰ μὴ παραμύθια. Θὰ ἦτο μεγίστη ἀσυνειδησία ἐὰν δὲν ἀποδώσω ἐνταῦθα δημοσίως τὸν δίκαιον ἔπαινον διὰ τὸ κάλλος καὶ τὰς ἀρετὰς τῆς βιενναίας.

Ἡ βιενναία εἶναι οἱ ἀντίποδες τῆς ἀθηναίας μπύρας· μόνον αὐτὸς ὁ ἔπαινος θὰ ἤρκει· ἀλλ' ὅχι, θὰ ἐξακολούθησα. Ἡ ἐφθηνία τῆς δὲν ἔχει ὅρια· οὐδεμίαν κακίαν ἢ δηλητηρίου κρύπτει εἰς τὴν ἀφρώδη καὶ λευκὴν ὡς περιστερὰν ψυχὴν τῆς· μεθ' ὅλης τῆς τέχνης γαργαλίζει τὸν ἀσωτότερον καὶ πλέον ἐκδοτον εἰς τὰς ἡδονὰς ἐξ ὅλων τῶν ὁργάνων, τὸν Φάρυγγα. Ἐν ἐνὶ λόγῳ εἶναι τόσον ὥραία καὶ θελητικὴ, ὥστε σὲ ἐρχεται ἰδέα νὰ μὴν τὴν ἐγγιζῇς. Ἐὰν ἐγνώριζον οἱ ἀρχαῖοι ἑλληνες τὴν βιενναίαν μπύραν, ἀφεύκτως θὰ ἐφραντάζοντο τὴν Ἀφροδίτην ἀναδυομένην ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς.

Εἰσάγω καὶ τὴν τρίτην ταύτην ἀξιεράστον κυρίαν εἰς τὰ δώματα τοῦ στομάχου μου μεθ' ὅλης τῆς ἀπαιτουμένης εὐγενείας· ἦτο, βλέπετε, ἡμέρα τῶν ἐπισκέψεων καὶ τῆς ὑποδοχῆς. Ἐνθ' δὲ ἤμην ἐν εὐδαιμονίᾳ, ἐνθ' ἡ γλυκεία συναναστροφή τῶν τριῶν τούτων ὠραιότητων μὲ ἐμέθυεν οὕτως εἰπεῖν, αἰφνης ἀκούω ὀπισθέν μου ἓνα βροντῶδες: all riht! ἐνόμισα πρὸς στιγμὴν ὅτ. μία ἄμαξα πλήρης χαλικίων ἐκενώθη πλησίον μου· ἦτο εἰς Ἀγγλος, ὅστις παρετῆρε ἀπὸ τοῦ παρὰ τοῦρου εἰς μίαν αἵθουσαν ὀλίγον ὀπισθεν τῆς μουσικῆς ἓνα χορὸν ἐν ὅλῃ τῇ ἀκμῇ εὐρισκόμενον χωρὶς κἂν νὰ τὸ ὑποπτευθῇ. Ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ του ὁ Ἀγγλος κατρεκύλισε τὴν λέξιν ταύτην ἐκ τοῦ στόματός του.

Σπεύδω ἀμέσως πρὸς τὸν χορὸν μὲ τὰς τρεῖς κυρίας μου· ἡ εἰσοδός μου ἦτο μεγαλοπρεπὴς καὶ υπερήφανος. Ἀρπάζω μίαν χορεύτριαν καὶ κἀμνη ἓνα στρόβιλον· ἀρπάζομαι ὑπὸ ἄλλης καὶ κἀμνει μίαν πόλκαν· αἱ κυρίαί μου δυσηρεστήθησαν καὶ ἤθελαν νὰ ἐξέλθουν... ἀλλὰ εὐτυχὴς κατῴρωσα νὰ τὰς ἐμποδίσω· κάθημαι κουρασθεῖς καὶ βλέπω τὸν χορὸν τοῦ λαοῦ· καὶ γέροντες ἀκόμη χορεύουν, καὶ γράϊται· ἡ νεότης τὴν διαρκεῖ καὶ ἐν τῷ γήρατι! αἱ ἐκ τοῦ χοροῦ πετυραχωμένα, ὡς σιδηρὰ θερμάστρα, παρειαὶ τῶν μικρῶν νεανίδων αὐξάνουσιν ἐτι πλεον τὴν ὑπερβολικὴν θερμότητα ὡς ἐκ τῆς συσσωρεύσεως εἰς τὴν αἵθουσαν χορευόντων καὶ θεατῶν νεανίσκων συνομιληκῆς των ἐπιτηδεύονται τὸν ὥριμον ἄνδρα κατὰ τὰς μετ' αὐτῶν τρυφεράς καὶ ἀφελεῖς συνδιαλέξεις των προσθέτοντες οὕτω τὸ κομικὸν εἰς τὸ τερπνὸν τοῦ θεάματος, καὶ

χορεύουσι! καὶ χορεύουσι! καὶ βλέπω! καὶ βλέπω!

Διασκεδάζει ὁ λαός! διασκεδάζει ἡ πόλις! Τί γίνεται δὲ τὴν νύκτα; τοῦτο μόνον εἰς Νυκτολόγιον δύναται νὰ γραφῇ, οὐχὶ δὲ εἰς Ἡμερολόγιον· ὅθεν ἀποσιωπῶ τὰ λοιπὰ, ὑπομνητικὴ ἀναγνώστρια.

Ὅσον μεγάλη εἶναι ἡ δυστυχία ἐν Εὐρώπῃ, τόσον μεγάλη εἶναι καὶ ἡ εὐτυχία· διότι ὑποτίθεται ὅτι ὁ διασκεδάζων εἶνε εὐτυχής. Θαυμάζει τις τὸν ὁργανισμόν τῆς κοινωνίας τῆς· ὅτι εἶναι δυνατόν ἀνθρωπίνως νὰ γείνη, γίνεται· ὁ βαθμὸς τῆς τελειότητος τοῦ ἀνθρωπίνου βίου εἶναι δυνατόν νὰ φθάσῃ τόσον, εἰς ὅσον ἐφθασεν ὁ ἐν Εὐρώπῃ βίος.

Ἐν τούτοις καὶ οὗτος ἐπὶ τέλους γίνεται βαρετός· εἶσαι ἐν τῇ Ἀνατολῇ; ἐπιθυμεῖς τὴν Δύσιν· εἶσαι ἐν τῇ Δύσει; ἐπιθυμεῖς τὴν Ἀνατολήν· εἶναι μοιραῖον εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐπιθυμῇ ὅ,τι δὲν ἔχει. Εἶσαι βασιλεὺς; ἐπιθυμεῖς, ἔστω καὶ προσωκαίρως, νὰ ἦσο ποιμὴν· εἶσαι ποιμὴν; θέλεις νὰ ἦσο βασιλεὺς· ἡ ἀριστοκρατία ζηλεύει τὴν χωρικὴν, καὶ ἡ χωρικὴ τὴν ἀριστοκρατίαν· δὲν πρέπει νὰ θέλωμεν νὰ εἴμεθα, ὅ,τι εἴμεθα πρὸς τὸ παρὸν, ἀλλὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ γίνωμεν εἰς τὸ μέλλον ὅ,τι θέλωμεν· ἡ εὐτυχία ἔγκειται ἐν τῇ δυστυχίᾳ· καὶ ἡ δυστυχία ἐν τῇ εὐτυχίᾳ. Ζῆς; θέλεις νὰ ἀποθάνῃς· ἀποθνήσκεις; ἐὰν εἶχες θέλῃσιν καὶ αἰσθῇσιν θὰ ἐπεθύμεις νὰ ζῆς, εἰς τρόπον ὥστε ὅλαι αἱ αὐτοκτονίαι τότε θὰ ἀντεσταθμίζοντο ὑπὸ αὐτοζωίας! Τί λοιπόν; Τίποτε.

Ὡστε, ὦ ἀναγνώστη ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, ἐπειδὴ ἐπεκράτησεν ἔθιμον νὰ εὐχῇται τις εἰς πᾶν νέον ἔτος κἄτι τι, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν σχετικῶς καλλιτέραν εὐχὴν· σᾶς εὐχομαι δηλαδὴ ἐξ ὅλης καρδίας τὴν οὐδέποτε ἐκπλήρωσιν τῶν ποθομένων σας, καὶ μίαν μεγάλην βραχυβιότητα.

A....

ΧΑΒΙΑΡΙ ΓΕΛΒΑΣ

ἔφθασε χθὲς περίφημον εἰς τὸ

NEON ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΔΩΔΙΜΩΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΥ & Σ^α

Ἐὸδος Σταδίου, πλησίον τοῦ ἀρτοποιείου τῆς Αὐλῆς κ. Σίχ.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΕΙΩΝ ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΓΑΣΙΑ

Ἰδρυθὲν ἐν ἔτει 1879

Η ΜΕΓΙΣΤΗ ΤΩΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΩΝ

!! 7,200 ἀντίτυπα !! 7,200

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ,

Ἑλλάδι φρ. 2 — Ἐξωτερικῷ φρ. 3.

Ποιοῦνται καὶ τόμοι τῶν προηγουμένων ἐτῶν, ἕκαστος ἀντὶ φρ. 2,50, ταχυδρομικῶς ἀντὶ 2,80. — Τὸ ἀντίτιμον δεκτὸν καὶ εἰς γραμματόσημον δεκάλεπτον, ἕως τριακοντάλεπτον πάσης ἐθνικότητος.

ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΟΝ εἰς Ἀθήνας, Διευθύνσιν Διαπλάσεως τῶν Παίδων, Πλατεία Συντάγματος, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Μουσῶν ἀριθ. 2.